

MVULANA ALIYEJIFUNZA KUTABASAMU

Pumziko la Kiakili

Kinyago changu cha kwanza hakikuja kama uongo.

Kilikuja kama tabasamu.

Hakuna aliyeniketisha chini akaniambia, “Ficha ulivyo.”

Ni nadra watoto kupewa maagizo waziwazi namna hiyo. Mafunzo huja yamejivika sura ya kukubaliwa. Mtazamo. Kuitikia kwa kichwa. Kimya kinachotoweka unapotenda ipasavyo.

Nilijifunza mapema kwamba watu walitulia nilipotabasamu.

Watu wazima walionekana kupungukiwa na wasiwasi.

Vyumba vilitulia zaidi.

Mvutano ulilegea.

Niligundua aina ya ajabu ya nguvu. Si nguvu ya ubavu. Si nguvu ya mamlaka. Nguvu ya kuwarahisishia wengine maisha.

Mwanzoni lilionekana jambo lisilo na hatia.

Mtoto hutaka maelewano kama mmea utakavyo mwanga wa jua.

Lakini kila kipawa kina gharama iliyofichika.

Kadiri nilivyojifunza kuisoma hali ya hewa ya hisia iliyonizunguka, ndivyo nilivyopunguza kuijali tabianchi yangu mwenyewe.

Nilijua wengine walipovunjika moyo.

Nilijua walipokasirika.

Nilijua walipohitaji kutulizwa moyo.

Lakini ni mara chache nilisimama kujiuliza mimi nilihitaji nini.

Nikawa hodari wa kujibadilisha kulingana na hali.

Ustadi huo ungenifaa sana.

Miaka mingi baadaye ungenisaidia kufanya kazi katikati ya tamaduni, nchi, lugha na mabara mbalimbali.

Lakini kabla haujawa rasilimali ya kikazi, ulikuwa tu mbinu ya kunusurika.

Mvulana anayejaribu kudumisha amani.

Tatizo la vinyago si kwamba huwadanganya wengine.

Tatizo ni kwamba hufanya kazi.

Hufanya kazi vizuri mno hata mwishowe watu huanza kuutuza uigizaji huo.

Na uigizaji ukishaanza kuzaa upendo, kukubaliwa na kuwa sehemu ya wengine, kuuondoa kunakuwa hatari.

Unahatarisha kuwapoteza watazamaji.

Kwa hiyo niliendelea kutabasamu.

Si kwa sababu nilikuwa na furaha.

Kwa sababu ndivyo ilivyotarajiwa.

Na mahali fulani ndani ya mtoto yule mwenye tabasamu liliishi swali ambalo lingenifuata kwa miongo kadhaa:

Ikiwa kila mtu anakipenda kinyago, uso ulio chini yake unapatwa na nini?

Ferdinando